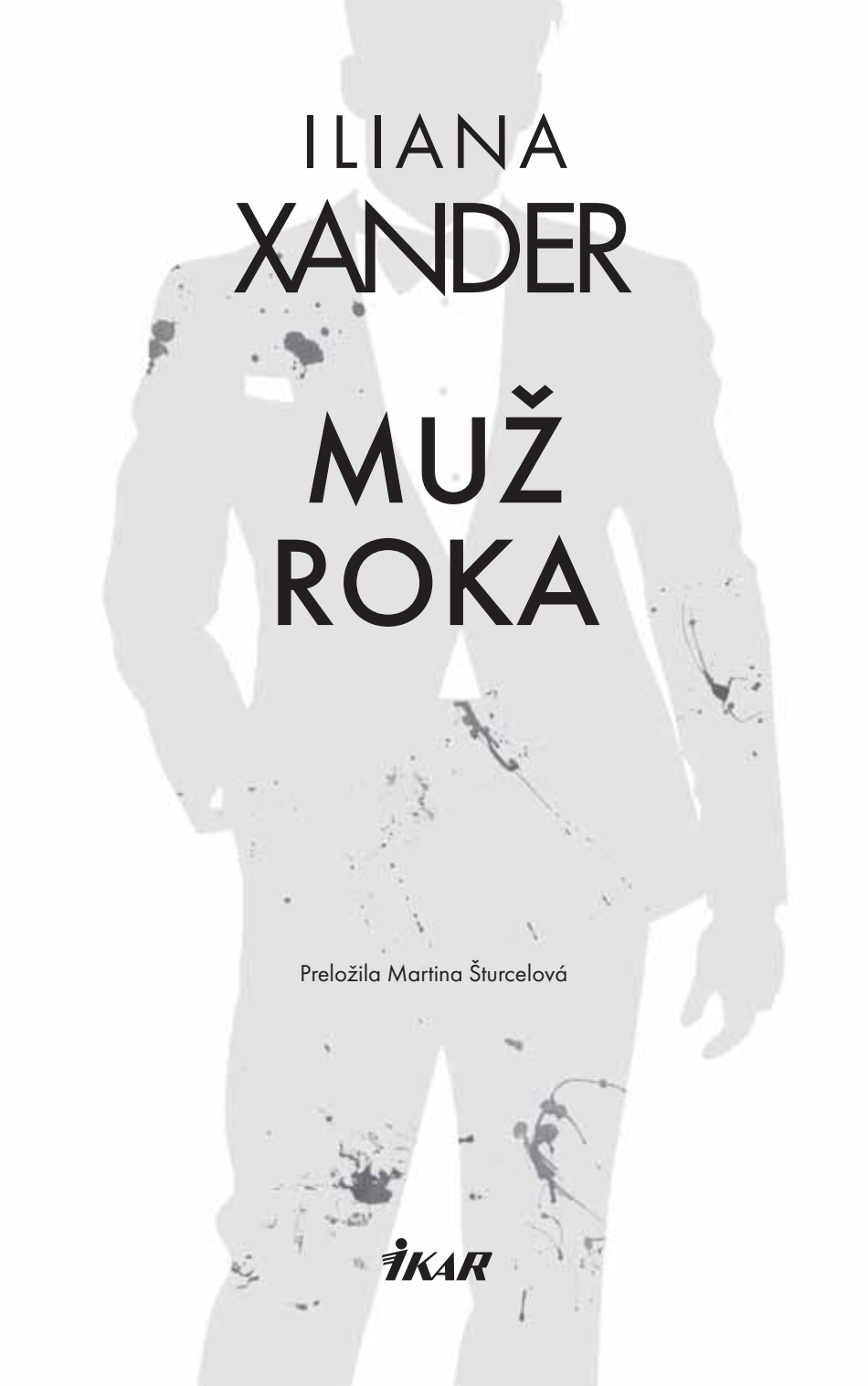

ILIANA
XANDER

MUŽ ROKA

*Je to génius
alebo netvor?*

ikar

ILIANA
XANDER

MUŽ
ROKA

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Iliana Xander
MAN OF THE YEAR

Copyright © 2025 by Iliana Xander
Translation © 2026 by Martina Šturcelová
Cover art @ buerosued.de
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu
Man of the Year (2025) Martina Šturcelová
Editorka Vlasta Greschová
Redakčná úprava Andrea Vargovčíková
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 762. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Stanislava Skladanová

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0856-4

PROLÓG

PRED SIEDMIMI ROKMI

Milovala som ťa. Až kým si sa nerozhodol zavraždiť naše dieťa.

Nenarodené, ale aj tak.

Roztrasenými rukami hádzem oblečenie do plátennej tašky na posteli a bojujem so slzami.

Musím sa odtiaľto dostať. Čo najrýchlejšie.

„Vezmi si Mercedes,“ povedal si do telefónu, keď som odchádzala z kliniky. „Jazdí fantasticky. Budeš u rodičov raz-dva.“

U mojich rodičov, aby bolo jasné. Dnes ti je jedno, čo robím a kam idem, keďže si myslíš, že som bola na potrate.

Pred týždňom som ti oznámila, že som tehotná. Povedal si len: „Nemôžeme. Nie sme pripravení. Mám veľa práce. Nemôžem sa rozptyľovať.“

Ja môžem. Som pripravená. Na nápravu toho, čo si zničil tými slovami a čo si mi spravil za posledný týždeň, je však už neskoro.

Si úžasný chlap. Dotiahneš to ďaleko. Vždy získaš, čo chceš, za každú cenu. Zistila som niečo znepokojivé o tvojom podnikaní. Vždy som z teba cítila temnotu.

Pomaly sa vkrádala do nášho života, kým som si neuvedomila, že už nie si muž, do ktorého som sa pred rokom zamilovala.

Tak sme sa ocitli tu.

Rezervoval si mi termín na súkromnej klinike. Všetko si uhradil. Ráno si ma tam odviezol, čakal si so mnou v čakárni na lekára. Ani slovom si nespomenul, ako som ti celý týždeň opakovala, že to nechcem urobiť. Vrela som ti, že to zvládnem a o dieťa sa postarám, keby si mi to dovolil.

Namiesto toho si ma celý týždeň držal ako väzenkyňu. Nadopoval si ma liekmi, ktoré ma omámili.

„Je to tak lepšie,“ zašepkal si, keď ma odvádzala sestrička.

Potom si odišiel.

„Musím ísť. Mám stretnutie. Zober si taxík, keď budeš hotová.“

Dúfal si, že budem zbabelá a stále mimo z drog, ktoré si mi dal. Ibaže ja som to neurobila. Sestrička ma posadila a ja som sa rozplakala. Povedala som jej, že to nechcem a nie je to moje rozhodnutie.

O dve hodiny som vyšla z miestnosti pokojná a hrdá na to, čo som nespravila.

Potrebujem si len zobrať pár vecí z tvojho domu, nasadnúť do auta a odísť. Už ťa nikdy neuvidím. Neprezradím ti, že tvoje dieťa vyrastie bez otca. Nemala by som šoférovať po tom, ako si do mňa celé dni pchal lieky, ale musím sa od teba dostať čo najďalej.

Z rozochvených rúk mi takmer vypadne notebook. Strčím ho do aktovky, chytím plátennú tašku a vybehnem z domu.

Vtom mi zazvoní telefón.

Si to ty.

Stiahne sa mi žalúdok. V priebehu týždňa si sa z milujúceho partnera zmenil na krutého netvora. S rozbúšeným srdcom prijmem hovor.

„Dopadlo to dobre?“ zaujímaš sa. V pozadí počuť premávku. Biznis je pre teba dôležitejší než ja alebo dieťa, ktoré sme mohli mať.

„Áno.“

Na hrudi mám ťažobu, napätie. Zviera ma pocit, že niečo tušíš. Už si ani nepamätám, kedy som sa ťa začala báť.

„Uvidíme sa čoskoro,“ povieš. „O pár dní po teba prídem k rodičom.“

Neprídeš. „Áno, samozrejme.“

Dom mojich rodičov na severe štátu New York je len tri hodiny cesty od tvojho sídla vo Vermonte. Už nikdy nechcem vidieť toto miesto, no aj tak mám strach, že to nebude dosť ďaleko.

„Po napojení na diaľnicu to bude hračka,“ pokračuješ. „Nijaké autá. Poletíš. Lúbim ťa, Emily.“

Nevoláš ma tak. Hovoríš mi Em. Tvar Emily používaš, keď sa našťveš alebo uzavrieš.

„Aj ja teba,“ odvetím. Tentoraz však klamem.

Cesta cez Adirondacké pohorie je pokojná. Mám čas rozmýšľať, čo ďalej. Ako žiť bez teba ako slobodná matka.

Upokojuje ma to. Utekať od teba je ako získať slobodu. Po hodine jazdy zídem po horskej diaľnici, no pri dupnutí na brzdu sa pedál podivne prepadne.

Zovrie sa mi hrdlo. Smerujem z kopca a auto nemám pod kontrolou. Zrýchľuje.

Blíži sa zákruta. Útes.

Zatlačím brzdu znova, ale pedál klesne na podlahu.
Priveľmi ľahko. S rozbúšeným srdcom naň z celej sily
dupnem, no v kútiku duše viem, že to nezaberie.

V mysli mi zarezonujú tvoje slová.

Poletíš.

Telo mi zaplaví strach ako obrovská vlna.

Auto naberá rýchlosť, rúti sa do ostrej zákruty.

Letím.

1

NATALIE

SÚČASNOSŤ

„Mozgová smrť?“ zašepkám a raňajková omeleta sa mi tlačí späť do hrdla.

Pri pohľade na nehybnú Caru na nemocničnej posteli sa mi stiahne žalúdok. Vráti sa mi spomienka na Lindsin pohreb a prebudí starú bolesť.

Pred deviatimi rokmi sme sa do New Yorku presťahovali tri. Dievčatá z malého mesta s veľkými snami.

Potom sme zostali len ja a Cara. Teraz jedna z mojich najlepších kamarátok bojuje o život.

„To som nepovedala, slečna Olsenová,“ ozve sa detektívka len kúsok za mnou. Hovorí chladne, rutinne, akoby niečo podobné vysvetľovala denne. „Je v kóme s minimálnou mozgovou aktivitou.“

Je približne v mojom veku, no hlas má drsný a zastretý, akoby sa práve zotavovala z ťažkého zápalu hrdla. Vôbec neladí s jej jemným, ženským výzorom.

„Lekár príde o chvíľu a všetko vám vysvetlí,“ pokračuje. „Povedali, že ak sa vaša priateľka preberie, pravdepodobne bude trpieť určitým stupňom amnézie. Je to následok látky, ktorú jej našli v tele.“

„Aká droga to dokáže?“ zachripím a pristúpim bližšie k posteli. Bojím sa Cary dotknúť. Čo ak je studená ako mŕtvola?

„Predstavte si drogu na znásilnenie, ale päťkrát silnejšiu s potenciálne smrteľnými účinkami.“

„Prečo?“ zašepkám.

„Na zistenie príčiny musíme nájsť osobu, ktorá jej to urobila. Potrebujeme vašu pomoc.“

„Už som vám vravela, že nemám potuchy, kto to je.“

„Predpokladáme, že to bol muž.“

„Kto iný by to mal byť? Ako som spomínala, boli sme v klube. Pili sme. Rozprávala sa s ryšavým chlapom, ktorého som vám opísala. Nikdy neprezradila jeho meno, viem len, že bol vo VIP sekcii.“

„Videli ste ho dobre? S kým tam bol?“

„Netuším. Hovorila iba, že je dôležitý.“

Okrem toho dodala, že s ním urobila terno a dostane nás z tej diery v Jersey.

To však detektívka nemusí vedieť.

Stále mám opicu zo včerajška. Cara odišla s cudzím chlapom a dnes ráno ju našli v bezvedomí na autobusovej zastávke.

„Zhrňme si to,“ vysloví detektívka pokojne. „Pila. Práve sa s tým mužom zoznámila. Nepoznala ho. Neviete ani jeho meno a bez váhania ste kamarátku nechali, aby s ním odišla.“

„Tak moment,“ zavriem oči a snažím sa usporiadať si myšlienky.

Ako jej mám vysvetliť, že Cara obľubovala večierky, sex, peniaze a rada si užívala s mužmi?

Detektívka to nikdy nepochopí a jej ďalšie slová to potvrdia.

„Mladé dámy často končia v bezvedomí na verejných zastávkach za úsvitu. Povedzme si úprimne, mala šťastie.“

Obzriem sa ponad plece na jej ľahostajný výraz. „Šťastie?“

„Podľa predbežných testov ju nikto neznásilnil. Za posledných dvadsaťštyri hodín nemala pohlavný styk. Prečo jej teda niekto pichol takú silnú drogu? Mám pocit, že v tomto príbehu niečo chýba, slečna Olsenová.“

„Nemôžete si pozrieť záznamy z bezpečnostných kamier v klube?“

„Z technického hľadiska sa nestal zločin. Nijaký dôkaz nepoukazuje na muža z klubu.“

„Nebudete to teda vyšetrovať?“

„Prípád nás zaujíma z iného dôvodu.“

„Z akého?“ vyhrknem, aj keď viem, že sa hádam zbytočne. Chápem. Technicky nijaký zločin.

„V tejto nemocnici leží ďalšia mladá žena v podobnom stave,“ vysvetlí detektívka. „Otrávil ju tou istou drogou. Lenže u nej už nezaznamenali nijakú mozgovú aktivitu.“

Zovrie sa mi hrdlo. „Myslíte si, že to spolu súvisí?“

„Nedávno sa objavili dva podobné prípady otravy rovnakou látkou. Bez stôp. Bez dôkazov, čo sa stalo. Nejde o bežný liek. Je to nelegálna látka.“

„Nepovedali tie ostatné ženy niečo?“

„Neprebrali sa.“

Žalúdok sa mi dvíha, ale strach rozhodne potlačím. Prehovorím až po chvíli. „Aký je teda verdikt, čo sa týka Carinho stavu?“

„Lekári zatiaľ nič nevedia povedať. Ubehlo primálo času. Musí sa prebrať, rozprávať, absolvovať sériu testov. Je to päťdesiat na päťdesiat.“

„Čo to znamená?“

„Buď sa preberie, no nebude si pamätať posledné dni, alebo...“

Opäť mi príde zle.

Cara pôsobí na posteli pokojne, monitor jej srdca ti-cho pípa. Presne ako u Lindsey pred smrťou. To prekliate déjà vu ma zvierá ako železný zverák.

Nádej však býva zradná. Prinúti nás veriť, že máme šancu vyhrať. A Cara ju má. Zvládne to. *Verím ti, moja.*

„Alebo bude mať trvale poškodený mozog,“ dokončí detektívka.

Zahryznem si do spodnej pery, aby som zadržala slzy.

„Musíme nájsť toho, kto je za to zodpovedný,“ vyhlásim, aj keď, technicky vzaté, zločin neexistuje.

„Hovoríte mi celú pravdu, slečna Olsenová?“ nalieha detektívka, akoby som bola vinníčkou ja.

Čaká na odpoveď, no mne už stačilo.

„Premyslite si to. Zavolajte, ak vám niečo napadne.“

Nevšímam si ju a so zaťatými zubami si vezmem vizitku. Odchádza bez rozlúčky.

Detektívka Lesley Dupinová, policajné oddelenie Jersey City.

Je mi to jedno.

Zrazu mám problém dýchať. Až teraz mi dochádza, že moja najlepšia kamarátka sa možno nikdy nepreberie. Nebudú už nijaké rozhovory do noci. Nijaké kluby. Ani

šaty. Žiadne sny o cestovaní po svete. O Grécku. O kempovaní v Apalačských vrchoch.

Najprv Lindsey, teraz Cara. Čím sme si to zaslúžili?

Utriem si slzy a v duchu sa modlím, aby sa Cara prebudila. Nemám tušenie, kto bol muž, ktorý jej to spravil. V New Yorku je ako ihla v kope sena. Ako mám nájsť ryšavého cudzinca, ktorý mojej kamarátke možno pichol nebezpečnú drogu a nechal ju na autobusovej zastávke?

2

NATALIE

SÚČASNOSŤ

Z Manhattanu sa môže kedykoľvek počas pár sekúnd stať smrteľná pasca.

Obe strany Tridsiatej štvrtej ulice sa hemžia Newyorčanmi, ktorí sa tlačia na priechod pre chodcov a pomaly vstupujú do neutíchajúceho prúdu áut nalepených jedno na druhé, hoci na semafore ešte svieti červená.

Taký je Manhattan. Ľudia aj autá sa tu pohybujú s dráždivou netrpezlivosťou.

Moja mizerná nálada sa vôbec nehodí k slnečnému počasiu. Pohovor na miesto barmanky v hoteli Hyatt dopadol dobre, no aj napriek skvelému životopisu sú moje časté zmeny práce varovným znamením.

Na semafore zasvieti oranžová a niekto ma postrčí zo zadu rovno do chrbta mladého muža predou mnou. Drží kávu a hľadá do telefónu v ruke. Jeho kolínska má príťažlivú, horkastú vôňu. Úhľadne učesané svetlohnedé vlasy, snehobiela košeľa, elegantné nohavice a špicaté kožené topánky. Pravdepodobne bankár alebo niekto podobný. Vyzerá dokonale aj napriek septembrovému teplu. Premávke venuje málo pozornosti, takže je určite rodený Newyorčan.

Vykročí a ja si až vtedy uvedomím, že už svieti zelená. Inštinktívne sa pohnem vpred.

Vtom zaškrípu pneumatiky. Rúti sa k nám červené auto značky Oldsmobile a v plnej rýchlosti odbočuje na červenú.

Chodci sa rozostúpia ako mravce, niektorí cúvnu, iní skočia dopredu.

Okrem mladíka, ktorý stál predom mnou.

Bez rozmyšľania ho schmatnem za ruku a strhnem späť. Chýbal len kúsok a auto by ho zmietlo.

Jeho káva vyletí do vzduchu. Auto sa šuchne o obrubník, no nezastaví a pokračuje ďalej.

„Ježiši!“ vyhrkne mladík a šokovane sa ku mne obráti.

Dav sa neotrasene hrnie dopredu, akoby sme práve tesne neunikli nehode. Prenikavé modré oči cudzinca ma však držia ako v pasci.

Je očarujúco príťažlivý.

„Fíha,“ vydýchne fešák a pohľadom mi prechádza po tvári. „Asi ste mi zachránili život.“ Má nádherný úsmev.

„Alebo som vám ušetrila náklady na nemocnicu,“ poviem.

Niektó do mňa vrazí a pohnem sa, neznámy ide vedľa mňa.

„Minimálne!“ prikývne nadšene, akoby sme zažili zázrak. „Šialení šoféri! Strašné, nemám pravdu? Musím si kúpiť novú kávu,“ dodá a nakukne do prázdneho pohára. Kráča tesne vedľa mňa. „Som vaším dlžníkom.“

„Kdeže,“ zamrmlem.

Kávou by som však nepohrdla. Nemám prácu. Nemôžem rozhadzovať, inak nezaplatím nájomné.

„Nick.“ Bez zastavenia mi podá ruku.

„Natalie,“ odvetím a potrasiem mu ju.

Ukáže hlavou na Starbucks. „Pozývam vás na kávu.“

Rýchlo sa pozrie na hodinky. Zjavne to nie je pozvanie na rande, iba prejav vďaky, no prečo nie?

„Poznám aj lepšiu kávu než túto,“ nadhodím. Možno predsa len nie je rodený Newyorčan. Ukážem na pouličný stánok PapaBean. „Najlepšia široko-ďaleko. Etiópska. Svetlé praženie.“

Fešák sa na mňa zaškerí. „Fakt?“ V slnečnom svetle mu modré oči zažiaria ešte viac. „Ako povieť, šéfka. Podme.“ S vervou sa prediera davom ľudí k stánku. „Dám si to, čo ona,“ oznámi mužovi so starostlivo upravenými fúzmi a zásterou. Ja mu to nadiktujem. „Čo robíte v takýto pekný deň, Natalie? Okrem zachraňovania životov a kritiky môjho výberu kávy,“ vysloví plynulým hlasom, ktorý by roztopil aj čokoládu.

Jeho úsmev je neskutočne nákazlivý a rozťahne mi kútiky úst. „Práve idem z pohovoru. Zdá sa, že lepšie zachraňujem životy, než si udržím prácu.“

Nick sa zasmeje a ja sa rozžiarim ešte viac, hoci z objektívneho hľadiska mám otrasný deň. Nehovoriac o tom, že moja najlepšia kamarátka už tri dni leží v kóme.

„Akú prácu hľadáte?“ spýta sa Nick.

Pokrčím plecami. „Momentálne? Hocijakú. S titulom, bez titulu. S kvalifikáciou, bez nej.“

Snahu nájsť si zamestnanie vo svojom odbore som vzdala už pred rokmi. Ukázalo sa, že barmanka v luxusných podnikoch zarába viac. Ak si prácu, samozrejme, udrží.

„Je to až také zlé?“

„Hej.“

Môžem si za to sama. Vyhodili ma z tapas baru, lebo som vraj bola priveľmi arogantná a drzá k sexistickým kreténom z Wall Street. Len si to predstavte! Navyše Carin stav sa vôbec nelepší. Podľa lekára mala šťastie, no stále neotvorila oči.

Zdá sa, že tento mesiac musím nájomné zaplatiť sama.

Pri tej myšlienke mi úsmev pohasne. Pohľadom zabľúdim k vedľajšiemu stánku s časopismi a odháňam negatívne myšlienky.

Vtedy ho zbadám.

V New Yorku je množstvo ryšavých chlapov. Ľahko zabudnuteľných. Táto tvár k nim však nepatrí. Zvláštne šklbanie nervu pri pravom obočí. Zelené oči, ktoré na mňa hľadia z obálky časopisu.

Sucho prehltneť a zamrzneť na mieste. Je to on.

„Vaša káva, slečna,“ povie Nick vedľa mňa.

Oči mám prilepené na obálke a pomaly siahnem po časopise.

Niet pochyb. Tvár na obálke magazínu *Technický týždenník* patrí mužovi, s ktorým Cara odišla z klubu. Má aj meno. Geoffrey Rosenberg.

MUŽ ROKA. RIADITEĽ IXRESEARCH.
KRYPTOKRÁĽ. A NAJNOVŠÍ ČLEN ZOZNAMU
FORBES: NAJLEPŠÍCH 40 POD 40.

V ušiach mi znejú Carine slová: „Je moje ternó.“
Zrejme aj predátor, dodám v duchu.

3

NATALIE

„Očaril vás až tak, že si ani nevezmete kávu?“

Fešákov hlas ma vytrhne zo zamyslenia. Usmieva sa na mňa, pohľadom skáče medzi časopisom a mnou. Siahnem po káve.

Nick ukáže hlavou na obálku. „Zaujímate sa o kryptomeny?“

„Nie,“ odvetím.

Najradšej by som vyhrkla, že muž na obálke má možno niečo spoločné s otrávením mojej najlepšej kamarátky a zrejme aj ďalších žien, ale radšej mlčím. S rozbúšeným srdcom siahnem do kabelky. Potrebujem zavolať detektívke.

„Môj šéf,“ povie Nick.

„Čože?“ stuhnem a chvíľu naňho vyvaľujem oči.

„Je to môj šéf,“ zopakuje hrdlo s pohľadom upretým na časopis.

Tušila som, že má niečo spoločné s boháčmi. „Neve-
rím,“ vyhrknem.

„Áno. Som jeho osobný šofér.“

Aha. Predsa len nie bankár.

„Určite je to super,“ nadhodím a vrátim časopis na stojan. O mužovi roka si vyhladáam viac, hneď ako prídem domov.

„V čom je to podľa vás super?“ zamračí sa Nick.

Podľa jeho upraveného vzhľadu a vyleštených topánok je jasné, že zarába slušne aj ako šofér.

„Pracovať pre milionára,“ vysvetlím. „Platí dobre?“

Nick sa zachechce. „Ási áno. Je to dobrý chlap. Aj nechutne bohatý.“

Posledné slová mi obrátia myšlienky naruby.

Jedna vec je istá. Dejiny nás naučili, že bohatým sa zločiny často prepečú. Pán kryptokrál Rosenberg má pravdepodobne dosť peňazí, aby si kúpil políciu aj súdy. Jeden telefonát detektívke na tom veľa nezmení. Nič z toho nebude. Možno dokonca dopadnem ako Cara. Z tej predstavy mi prebehne mráz po chrbte.

Do hlavy sa mi okamžite vkradnú pochybnosti. Prečo by bohatý a slávny muž, ktorý je na obálke časopisu, vzal dievča domov, nadrogoval ho a potom len tak pustil? Podľa lekárov Cara nemala nijaké známky fyzického ani sexuálneho násillia. Ani škrabanec. Ktovie, či s tým má muž na obálke vôbec niečo spoločné.

„Nehľadá ten váš dobrý šéf náhodou niekoho?“ zaťtipkujem bez rozmyslu. Ani neviem prečo.

„Nie.“ Nick sa zasmeje, no jeho výraz sa okamžite zmení, akoby mu niečo napadlo. „Na aký pohovor ste šli?“

Takmer odvetím, že za barmanku, hoci mám titul z ekonómie, no vďaka nemu v súčasnosti účty nezaplatím.

„Prečo?“ spýtam sa namiesto odpovede. Nechcem prezradiť priveľa.

„Šéf má tento víkend obchodný večierok. S občerstvením a tak. Jedna z upratovačiek si však musela vziať voľno.“

Zatvári sa súcitne.

Super! Myslí si, že hľadám tento druh práce.

Takmer tomu šoférskeму frajerovi odsekнем niečo uštipačné. Áno, mám na sebe obyčajnú bielu košeľu, rifle a vlasy zopnuté vo vrkoči, takže zrejme nevyzerám ako uchádzačka o miesto asistentky riaditeľa. Ale upratovačka? Fakt?

Zaváham. Nick sa netvári arogantne. Ani trochu. Pôsobí úprimne, čaká a vtedy mi dôjde, že sa mi vlastne usiluje pomôcť.

„Pýtate sa, či by som nechcela robiť upratovačku vášmu šéfovi v kancelárii?“ sondujem, či si zo mňa nestrieľa.

„Nie v kancelárii, ale v rezidencii. Je v Jersey asi dva-dsať minút od mesta.“

Nick sa opäť zamračí. Chápe. Je to za riekou, v inom štáte. Úplnou náhodou tam bývam tiež.

Mykne plecami. „Personál okrem mňa tvorí šesť ľudí. Aj tak je to len dočasná pozícia. Iba som chcel pomôcť, keby ste mali záujem.“

Peniaze potrebujem ako soľ. Už včera bolo neskoro. „Nepotrvať večnosť, kým si ma preveria?“ zisťujem opatrne. „Chcú životopis? Bude pohovor?“

Nemám na také veci čas.

„Nie, ak poznáte správnych ľudí.“ Žmurkne. „Aspoň malé poďakovanie pre niekoho, kto mi zachránil život. Navyše by bolo fajn mať v dome peknú tvár.“

Neviem, čo na to povedať. Dnes ráno som pri odchode z domu na pohovor rozhodne nemala v pláne uchádzať sa o miesto upratovačky. Toto však nie je len hocijaká práca. Môže priniesť rýchly zárobok. Ba oveľa viac. Je to šanca pracovať pre Geoffreyho Rosenberga, ktorý možno má niečo spoločné s Carinou otravou. Ak existuje možnosť zistiť pravdu, práve mi spadla do lona.

Zahryznem si do vnútornej strany líca a premýšľam. „Vravíte, že môžem nastúpiť ešte pred víkendom a hneď aj dostať zaplatené?“

Nick sa pozrie na hodinky. V rovnakej chvíli mu zazvoní telefón a prijme hovor.

„Som tu,“ odvetí a výraz mu okamžite stvrdne. „Áno, budem tam o päť minút. Malé zdržanie. Samozrejme. Bez problémov, šéf.“

Jeho nadriadený! Hovorí s mužom roka! Zamrazí ma.

„O koľkej je ten konferenčný hovor?“ Naznačí mi, aby som mu podala mobil. Odovzdám mu ho, natuká doň číslo a pošle si esemesku s textom *Natalie*.

„Zavolajte mi,“ naznačí perami a pokračuje v telefonáte. „Rozumiem. Áno. V poriadku.“

Žmurkne na mňa a stratí sa v záplave ľudí.

Ak toto nie je šťastie, neviem, ako inak by mohlo vyzeráť. Mám možnosť stretnúť muža roka osobne, možno ho spoznať, zistiť, čo sa stalo v noci, keď niekto nadrogoval Caru.

Vyhadzovanie odpadkov bude len dočasné. Čo ak sa ukáže, že aj Rosenberg je odpad? Poradím si s ním.

Musím si iba dávať veľký pozor.